

Subjekt a událost

Každá (pravá) událost má svou vnitřní i vnější stránku; zvnějšku je přístupná jen ta vnější, pochopitelně. Na onu „vnitřní“ stránku můžeme pouze usuzovat. Aby tyto dvě stránky, které se od sebe liší, zůstávaly integrovány, musí opětovně svou sjednocující mohutností (mocí) zasahovat subjekt, který si každá událost musí ustavit a udržovat (s výjimkou událostí nejnižší úrovně, které se obejdou bez svého subjektu jako zdroje akcí či aktivit). Rozdíl mezi událostí jako celkem a jejím subjektem (resp. událostí jakožto subjektem) spočívá především v tom, že událost se děje, a to tím, že vykonává (uskutečňuje) své „bytí“, zatímco její subjekt (resp. událost jakožto subjekt) prochází jednotlivými postupně aktuálními jsoucnostmi jako stále „týž“ (což neznamena beze změny), aby také je integroval v jednu událost. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že subjekt není možno charakterizovat jako jakékoli nehybné „aeternum nunc“, a to ani v rámci a mezích události (která má svůj počátek a konec). Subjekt se výkonem svých aktivit a akcí ustavičně jakoby opouští, ale nikoli tak, že by z každé aktuality přecházel do minulosti, nýbrž právě naopak že se vyklání do budoucnosti, že vychází jakoby vstříc tomu, co přichází (resp. „má“ přicházet) z budoucnosti. Subjekt tedy není jen „místem“, kterým lze (vždy jen aktuálně) projít zevnitř navenek nebo zvnějšku dovnitř, ale v kterém jsou už prošlé a „minulé“ jsoucnosti, jakož i jsoucnosti ještě nenastalé a které nastat teprve mají, vždy znovu nějak „při tom“, tedy „přítomny“, a to ve smyslu jakési rozlehlé, nebodové přítomnosti, bez níž každé bodově aktuální „hic et nunc“ by ztratilo nejen smysl a funkci, ale nutně i „bytnost“, stalo by se pouhým abstraktem.

(Písek, 121023-2.)